

Beyond Psychology #4
Verdwijn in het dansen.
14 april 1986.

Vraag 1

Geliefde Osho,

Vaak, als ik intens relaxed ben, komt er een sterk gevoel van sterven in me op. In die momenten voel ik me deel van de hele kosmos, en wil ik er in verdwijnen. Van de ene kant is het zo'n mooi gevoel, en ik ben er zo dankbaar voor, van de andere kant wantrouw ik het: misschien heb ik niet genoeg "ja" tegen mezelf gezegd, tegen mijn wezen, als het verlangen om te sterven zo sterk is. Is het een suïcide verlangen?

Het is geen suïcide verlangen.

Fundamenteel aan zelfmoord is, dat het alleen opkomt in mensen die erg sterk aan het leven hechten. En als ze in hun hechten falen, beweegt de mind zich naar de tegengestelde pool. De functie van de mind is van of/of: of het wenst het geheel, of niets er van. De lust om te leven kan niet totaal vervuld worden, omdat het leven op zich een tijdelijk iets is; het moet ergens op een punt eindigen, net zoals het op een dag ergens is begonnen. Je kunt geen lijn hebben met alleen een begin; ergens moet dan wel een einde bestaan.

Dus mensen die zelfmoord plegen zijn niet tegen het leven; het lijkt alleen zo. Ze wensen het leven in zijn totaliteit, ze willen het helemaal grijpen, en als ze falen – en ze moeten wel falen – dan uit frustratie, uit het falen, beginnen ze aan de dood te denken. Dan is zelfdoding het enige alternatief. Ze willen niet tevreden zijn met datgene wat het leven hen geeft; ze wensen meer en meer en meer.

Het leven is kort, en de lijst van verlangen naar meer en steeds meer is oneindig, dus falen is zeker. Ergens moet er dan wel een moment komen dat ze zullen voelen dat ze door het leven bedrogen zijn.

Niemand bedriegt hen – ze hebben zichzelf bedrogen. Ze hebben teveel gevraagd en ze hebben alleen maar gevraagd, ze hebben helemaal niets gegeven, zelfs geen dankbaarheid. In boosheid, in woede, in wraak beweegt de pendule van de mind zich naar de andere kant – toch weten ze niet op wie zij wraak nemen. Ze doden zichzelf: het vernietigt het leven niet, het vernietigt het bestaan niet.

Dus deze ervaring is niet iets suïcidaal. Het is iets vergelijkbaar met suïcide, maar op een heel ander niveau en van een heel verschillende dimensie. Als je ontspannen bent, als er geen spanning in je is, als er geen verlangen is, als de mind net zo stil is als een meer zonder rimpelingen, ontstaat een diep gevoel in jou om in dit moment te verdwijnen, want het leven heeft jou niet iets beters gegeven dan dit. Er zijn momenten geweest van geluk, van plezier, maar dit is iets ver voorbij geluk en plezier; het is zuiver gelukzaligheid.

Er van terug te komen is werkelijk hard. Je wenst er dieper in te gaan, en je kunt zien dat dieper gaan verdwijnen betekent. Het meeste is reeds verdwenen in ontspanning, in stilte, in verlangen-loosheid. Het meeste van de persoonlijkheid is reeds weg, enkel een kleine draad van het ego hangt er nog steeds omheen. En je zou graag een sprong uit deze cirkel van het ego willen nemen, omdat als zelfs ontspannen binnen het ego al zoveel zegening brengt, je niet kunt voorstellen wat het resultaat zal zijn als alles verdwenen is, zodat je kunt zeggen, "ik ben niet en het bestaan is." Dit is geen suïcidaal instinct. Dit is wat eigenlijk bedoeld wordt met spirituele bevrijding: het is bevrijding van het ego, zelfs van de lust om te leven. Het is totale bevrijding, het is absolute vrijheid.

Maar in deze situatie zal de vraag in iedereen opkomen. De vraag komt niet vanuit jouw intelligentie; de vraag komt voort vanuit je lafheid. Je wenst in werkelijkheid een excuus om niet te

verdwijnen, niet op te lossen in het oneindige. Onmiddellijk geeft de mind jou het idee dat dit is wat zelfmoord is: "Bega geen zelfmoord. Zelfmoord is een zonde, zelfmoord is een misdaad. Kom terug!" en jij begint terug te komen. En als je terugkomt word je opnieuw gespannen, opnieuw vol angsten, opnieuw vol verlangens. Opnieuw de hele tragedie van jouw leven. Het is jouw vrees voor totale desintegratie. Maar je wenst het niet te accepteren als angst, dus je geeft het een veroordelende naam – suicide. Het heeft niets met suicide te maken; het is werkelijk dieper het leven binnengaan.

Het leven heeft twee dimensies. De ene is horizontaal – waar jullie allemaal in leven, waarin je altijd vraagt om meer en meer en meer. Het gaat niet om de kwantiteit; geen kwantiteit zal jou bevrediging geven. De horizontale lijn is een kwantitatieve lijn. Je kan steeds door blijven gaan. Het is als de horizon – als jij doorgaat blijft de horizon steeds verder terugwijken. De afstand tussen jou en het doel van jouw meer en meer, het doel van jouw verlangen, blijft altijd precies hetzelfde. Het was hetzelfde toen je kind was, het was hetzelfde toen je jong was, het is hetzelfde als je oud bent. Het zal hetzelfde zijn tot je laatste ademhaling.

De horizontale lijn is gewoon een illusie. De horizon bestaat niet, hij lijkt alleen -- daar, misschien gewoon een paar kilometer ver weg, dat de hemel de aarde ontmoet... Het ontmoet elkaar nergens. En van de horizon komt de horizontale lijn – zonder einde, want het doel is een illusie; je kunt er geen realiteit van maken. En jouw geduld is begrensd, jouw tijd van leven is beperkt. Op een dag besef je dat het alles futiel is, zonder zin: "Ik sleep me onnodig voort, met zelfkwellen, op weg nergens heen."

Dan ontstaat het tegenovergestelde in jou – vernietig jezelf. Het is niet de moeite waard om te leven, want het leven belooft wel, maar maakt het niet waar.

Maar het leven heeft een andere lijn – een verticale lijn. De verticale lijn beweegt in een totaal andere dimensie. In zo'n ervaring heb jij een ogenblik jouw gezicht naar het verticale gericht. Je vraagt niet – daarom wordt je gegeven.

Je verlangt niet – daarom wordt er zoveel beschikbaar voor jou.

Je hebt geen doel – daarom ben je er zo dichtbij.

Omdat er geen verlangen is, geen doel, geen vragen, geen bedelen, heb je geen spanning; je bent uiterst ontspannen. In deze staat is het ontmoeten met het bestaan.

De vrees komt op het moment als het tot jouw laatste gedeelte komt, omdat het dan onherroepelijk zal zijn, je zult niet in staat zijn om terug te komen.

Ik heb vaak een mooi gedicht van Rabindranath Tagore verteld. De dichter is miljoenen levens lang opzoek naar God. Hij heeft hem soms gezien, ver weg, dichtbij een ster, en hij ging die richting uit, maar tegen de tijd dat hij de ster bereikte was God ergens anders heen gegaan. Maar hij ging door met zoeken en zoeken – en hij was besloten om Gods huis te vinden – en de verrassing aller verrassingen was, dat hij op een dag werkelijk een huis bereikte waar op de deur geschreven stond: "Gods Huis."

Je kunt zijn extase begrijpen, je kunt zijn vreugde begrijpen. Hij rent de trappen op, en net als hij op de deur wilt kloppen, raakt als het ware zijn hand verlamd. Een idee komt op in hem: "Als dit nou echt Gods huis is, is dat mijn einde, mijn zoeken is over. Ik ben geïdentificeerd met mijn zoeken, mijn zoektocht. Ik weet niets anders. Als de deur opengaat en als ik God zie, is dat mijn einde – de zoektocht is voorbij. Wat dan? Dan is er een eeuwigheid van verveling – geen opwinding, geen ontdekking, geen nieuwe uitdaging, want er kan geen grotere uitdaging bestaan dan God."

Hij begint te beven van angst, doet zijn schoenen uit, en daalt weer de mooie marmeren trappen af. Hij deed de schoenen uit zodat ze geen geluid zouden maken, uit angst dat zelfs een geluid op de trap... God de deur zou openen, ofschoon hij niet geklopt had. En dan rent hij zo snel als hij daarvoor ooit heeft gered. Hij was altijd van mening dat hij zo snel als hij kan naar God had

gerend, maar vandaag vindt hij energie, die daarvoor niet beschikbaar voor hem was. Hij rent als nooit tevoren, zonder omkijken.

Het gedicht eindigt, "Ik ben nog steeds op zoek naar God. Ik weet zijn huis, dus ik vermijd het en zoek overal elders. De opwinding is groot, de uitdaging is groot, en ik ga door met zoeken, ik blijf bestaan. God is een gevaar – ik zal vernietigd worden. Maar nu ben ik niet bang, zelfs niet voor God, want ik weet zijn huis. Dus, zijn huis daargelaten, zoek ik over de hele wereld naar hem. En diep van binnen weet ik dat mijn zoeken niet voor God is, mijn zoeken is om mijn ego te strelen."

Ik plaats Rabindranath Tagore als een van de grootste religieuze mensen van onze eeuw, ofschoon hij niet direct verbonden is met een religie. Maar alleen een religieus mens met enorm veel ervaring kan dit gedicht schrijven. Het is niet alleen maar gewoon poëzie; het bevat zo'n grote waarheid. En dat is wat jouw vraag naar boven brengt. Ontspannen, kom je tot een moment waarop je voelt dat je gaat verdwijnen, en dan denk je, "Misschien is dit een suïcidaal instinct," en kom je terug naar je oude miserabele wereld. Maar die miserabele wereld heeft één ding: het beschermt jouw ego, het staat je toe te zijn.

Dit is de vreemde situatie: gelukzaligheid staat jou niet toe; jij moet verdwijnen. Daarom zie je niet veel gelukzalige mensen in de wereld. Het fundamentele centrale punt is het ego. Dus jij moet niet tot een punt van suïcide komen. Je moet naar een punt van nirvana komen, van beëindiging, van verdwijnen, van het uitblazen van de kaars. Dit is de ultieme ervaring. Als je moed verzamelt, gewoon een stap meer... het bestaan is maar één stap van je verwijderd.

Luister niet naar die rommel van de mind die zegt dat dit suïcide is. Je drinkt geen vergif, noch hang je jezelf op aan een boom, je schiet jezelf niet neer met een geweer – wat suïcide? Jij wordt gewoonweg dunner en dunner en dunner. En het moment komt dat je zo dun bent en zo uitgespreid over de hele bestaan dat je niet kunt zeggen dat jij bent, maar je kunt zeggen dat het bestaan is.

Dit is wat we verlichting noemen, geen zelfmoord. Dit is wat we de realisatie van de ultieme waarheid noemen. Maar je moet de prijs betalen. En de prijs is niets dan het laten vallen van het ego. Dus als het ogenblik komt, aarzel niet. Dansend, verdwijn... met een grote lach, verdwijn; met een lied op je lippen. Verdwijn.

Ik ben geen theoreticus, dit is niet mijn filosofie. Ik ben vele keren bij dezelfde grenslijn geweest en teruggekeerd. Ik heb ook het huis van God vele keren gevonden en kon niet kloppen. Jezus heeft een paar uitspraken. Een van de gezegdes is, "Klop en de deur zal voor je geopend worden." Als deze zin enige betekenis heeft, is het de betekenis die ik je nu geef.

Dus als het moment komt, verheug je en smelt. Het is de menselijke natuur – en begrijpelijk – dat je vele keren je terug zult komen. Maar deze vele keren tellen niet. Op een keer, verzamel alle moed en neem de sprong.

Jij zult zijn, maar op zo'n nieuwe manier dat je het niet met het oude in verband kunt brengen. Het zal een onderbreking zijn. Het oude was zo nietig, zo klein, zo armzalig, en het nieuwe is zo uitgestrekt. Van een kleine dauwdruppel ben je de oceaan geworden. Maar zelfs de dauwdruppel die van een lotusblad afglijdt trilt een ogenblik, probeert een beetje langer te blijven hangen, want het kan de zee zien... als ze eenmaal van de lotus is gevallen zal ze weg zijn. Ja, op een bepaalde manier zul je niet zijn; als een dauwdruppel zal hij weg gaan. Maar het is geen verlies. Hij zal oceanisch zijn.

En al de andere zeeën zijn begrensd. De zee van het bestaan is onbegrensd.

Vraag 2

Geliefde Osho,

Als ik mijn ogen sluit hoor ik vaak het geluid van een belletje van binnen. Kunt u ons alstublieft vertellen over horen, meditatie, geluid en stilte?

Het is mogelijk dat het horen van een belletje binnen in jou, als je in meditatie gaat, gerelateerd kan zijn met jouw vorige leven, in het bijzonder als Tibetaan, omdat eeuwenlang in Tibet dit het programmeren van de mind is geweest – dat als je in meditatie gaat je kleine belletjes hoort. En als een programmering te lang is volgehouden, gaat het mee in nieuwe levens.

Maar het horen van een belletje is geen meditatie; het is gewoon een programma. Als je in totale stilte binnengaat, waar geen bellen rinkelen, dan begint de meditatie. Het belletje rinkelt in de mind, en meditatie is een staat van geen mind. Klein of niet klein, geen bel kan dan klinken; het is uiterste stilte.

Maar veel religies, bijzonder in het Oosten... en de meest prominente is de Tibetaanse religie, die belletjes heeft gebruikt. Het is een betekenisvolle techniek maar gevaarlijk, zoals alle technieken dat zijn: je kunt aan de techniek gaan hechten. Als je urenlang naar een belletje luistert zal het een hypnotisch effect op je mind hebben. Het denken zal stoppen, alleen het belletje zal blijven rinkelen. Zelfs als in werkelijkheid het belletje gestopt is, zal het blijven bellen in de mind. Het idee achter de techniek was dat langzaam het geluid zal verdwijnen in de stilte. Als het gebeurt, goed. Maar de mogelijkheid dat jij gehecht zal raken aan het belletje is groter. En het geeft grote vrede. Het zal je een gevoel van grote welzijn geven, want de mind zal niet denken, het kan geen twee dingen doen.

Het is niet alleen de bel – alles kan worden gebruikt. Lord Tennyson, de grote dichter, was verlegen om de herinnering in zijn autobiografie, dat hij vanaf zijn vroegste kindertijd bang was in het donker... hij weet niet hoe – misschien als klein kind alleen in een kamer te slapen. Gewoon om niet te voelen dat hij alleen was, begon hij zijn eigen naam te herhalen, "Tennyson, Tennyson..." Door zijn eigen naam te herhalen vergat hij heel het donker en de geesten, en allerlei soorten schepsels die de mensheid uitgevonden heeft om arme kinderen mee te kwellen. Hij herhaalde dan een paar keer, "Tennyson, Tennyson, Tennyson..." en werd dan stil en viel in een diepe slaap. Later, toen hij opgroeide werd het een gewoonte. Zonder dit kon hij niet in slaap vallen – het werd een noodzakelijk ritueel. Maar het begon hem nieuwe inzichten te geven: het gaf niet alleen slaap, maar hij werd ook stil, vredig, door "Tennyson, Tennyson", zijn eigen naam te herhalen. Hij werd als het ware meer dan zijn lichaam, enigszins immaterieel. En toen hij over meditatie kwam te weten... had hij zijn hele leven door al een techniek ontwikkeld. Hij probeerde het voor meditatie, en het werkte. Net zoals het hem in diepe slaap bracht, begon het hem diep in ontspanning te brengen, in grote vredigheid.

Dus het is geen kwestie van welke mantra, welk gezang, welke naam van welke God, of gewoon het geluid van een belletje... het maakt niet uit. Alles wat er fundamenteel toe doet is dat je wordt geconcentreerd op een ding, dat de mind zo vol is van een ding dat alle andere gedachten stoppen. En elk ding gedurende een lange tijd zal je een bepaald soort hypnotische staat geven.

Net een paar dagen geleden bracht Anando me een stukje uit de pers. De man was authentiek in zijn bericht... hij was verbaasd, hij kon niet begrijpen wat er was gebeurd. Hij had naar me geluisterd – hij was gekomen als journalist om verslag te doen – hij had nog nooit zulke lange lezingen gehoord, en over onderwerpen die niet op zijn gebied lagen! Dus hij schrijft over mij: wat zo opvalt, bericht hij, "is dat Osho erg langzaam spreekt met pauzes – soms met gesloten ogen, en soms kijkt hij erg intens naar je. Hij spreekt zo lang dat je verveeld wordt, maar het vreemde is dat je na deze verveling een intense sereniteit voelt, een stilte – wat vreemd is, want gewoonlijk voel je uit verveling frustratie, voel je boosheid."

Maar hij heeft zijn eigen mind erg goed geobserveerd... je voelt een zekere sereniteit, stilte, vredigheid, en tenslotte lijkt het of er een soort hypnose is ontstaan. "Misschien is dit Osho's methode – langzaam te spreken, te spreken met pauzes, zodat je verveeld begint te raken. Maar uit die verveling komt een sereniteit."

Het is vreemd voor hem – het is vreemd ook voor de Westerse psychologie – dat verveling, als het juist wordt gebruikt, sereniteit, vredigheid en een staat van hypnose gaat creëren. En hypnose is gezond: het is geen meditatie, maar toch reflecteert het enigszins meditatie. Het is als de maan weerspiegeld in het meer; het is niet de maan, maar toch wel een reflectie van de maan.

Dus alle religies – in het bijzonder in het Oosten, maar in het Westen ook – hebben erg vergelijkbare technieken gebruikt. Nu zal een Boeddhistische monnik in Tibet, in de stilte van de Himalaya, urenlang een belletje luiden...geen ander geluid – het hele universum rondom is stil – het enige geluid is het belletje. Natuurlijk begint zijn mind zich te vervelen, begint ongeïnteresseerd te raken. Er is geen opwinding, het is gewoon repetitie, maar daar gaat het om: als het belletje gestopt kan worden – en het belletje moet gestopt worden – zal de mind het nog wat langer doorgaan blijven horen.

De monnik is zo gewend geraakt om ernaar te luisteren dat hij ernaar blijft luisteren. En als het geluid van het belletje zich terugtrekt, flauwer wordt, van veraf komt, nog meer verwijderd, wordt de mind in een bepaalde stilte achter gelaten. De stilte kan je of een hypnose geven... Hypnose is een naam voor opzettelijk gecreëerde slaap: het is dieper dan je normale slaap, gezonder dan je gewone slaap; het verjongt je binnen minuten, wat je gewone slaap slechts in acht uur kan doen. Dat is één lijn waarop het kan bewegen, maar dat is geen meditatie.

De andere lijn is... luisterend naar de bel binnenin je die steeds verder verwijderd raakt, word jij steeds meer alert zodat je er toch naar kunt luisteren, zelfs hoewel het geluid van je weggaat. Nu moet je meer bewust zijn om ernaar te luisteren. Eerst was je onbewust en je luisterde er naar; nu gaat het verder weg dus moet je erg alert zijn, erg bewust. En er komt een moment, wanneer het geluid verdwijnt... dat jij perfect bewust moet zijn. Jij hebt een andere route genomen. Deze staat van bewustzijn is meditatie.

Ik ben niet tegen hypnose; waar ik op tegen ben is... hypnose moet niet als meditatie begrepen worden. Hypnose is van de mind, en goed voor de mind, goed voor het lichaam. Meditatie is noch van het lichaam noch van de mind, maar behoort tot het derde binnenin jou – jouw wezen. Het is goed voor het wezen, het is voeding voor het wezen.

Dus het is mogelijk dat je plotseling, als je zit te mediteren, bellen begint te horen, je hebt dit misschien in vorige levens gepraktiseerd. Ik heb het niet over vorige levens om de eenvoudige reden dat het voor jullie gewoon een geloof zal zijn. Maar de vraag was zodanig dat ik het vorige leven moest inbrengen, want het heeft niets van doen met dit leven. Je had meditatie niet beoefend op het geluid van bellen, dus waar kan het in jouw mind dan vandaan komen? Het kan slechts van een vorig programma komen, en een erg intens programma.

Er is niets mis mee. Geniet ervan, maar onthoud dat je niet de kant van slaap uit gaat. Ga naar meer bewustzijn. Slaap is onbewustheid, dus dat zijn recht tegenovergestelde richtingen. En er komt een punt van waar je beide kanten op kunt gaan. Wanneer het geluid van de belletjes zwakker wordt, gaat verdwijnen, dat is het moment. Of je kunt in slaap vallen... wat goed is maar dit is geen meditatie, en het zal je geen spirituele ervaring geven. Als je alert blijft, bewust, verdwijnt het geluid; alleen stilte blijft.

Bewustzijn en stilte samen is waar meditatie uit bestaat.

Vraag 3

Geliefde Osho,

Ik heb eens een beeld van een bloeiende bloem getekend. De bloem was eenvoudig en lieflijk; ze had een zwak licht dat uit de juist geopende knop scheen, en de bladeren waren sterk en gezond. Maar de wortels waren onderontwikkeld en zwak, alsof ze helemaal niet bij de bloem hoorden. Deze afbeelding was om mij te symboliseren, en ik ben er intens aan gehecht. Maar ik ben voortdurend bezorgd om de wortels, omdat ze de belofte van de bloem tegenspreken. Er zijn veel vragen verbonden met deze afbeelding, maar ik zou erg blij zijn als u me op een of

andere manier wilde antwoorden.

Dit is niet alleen jouw situatie. Dit is de situatie van bijna alle mensen. Hun wortels zijn zwak, en zonder sterke wortels is de belofte van gezonde bloei van duizenden bloemen onmogelijk. Waarom zijn de wortels zwak? Ze worden zwak gehouden.

In Japan hebben ze bomen van vierhonderd, vijfhonderd jaar oud... en dertig centimeter lengte. Het wordt als kunst gezien. Volgens mij is het moord. Generaties tuinmannen hebben deze bomen in die toestand gehouden.

Een boom nu van vijfhonderd jaar... je kunt zien dat de takken oud zijn, ofschoon ze klein zijn; het is een erg kleine oude man, maar je ziet het aan het blad, aan de bast, aan de takken. En de strategie die gebruikt wordt is deze: ze planten een boom in een aarden pot die geen bodem heeft, dan blijven ze steeds de wortels eraf snijden – want de pot heeft geen bodem. Als de wortels eruit komen en de aarde willen bereiken, snijden ze deze af. Ze zullen niets aan de boom doen, ze zullen gewoon de wortels eraf blijven snijden. Gedurende vijfhonderd jaar heeft een familie voortdurend de wortels afgesneden. De boom kan misschien duizenden jaren leven, maar de boom geeft nooit bloesem, ze komt nooit tot bloei.

Hetzelfde is overal ter wereld met de mens gedaan. Zijn wortels zijn afgesneden vanaf het allereerste begin, wat alles betreft. Elk kind moet gehoorzaam zijn. Je snijdt zijn wortels af. Je geeft het niet de kans te denken om ja tegen je te zeggen, of om nee te zeggen. Je staat het niet toe om na te denken, je staat het niet toe om zelf een beslissing te nemen. Je geeft het geen verantwoordelijkheid – je neemt de verantwoordelijkheid weg, achter het mooie woord 'gehoorzaamheid'. Je neemt zijn vrijheid weg, je neemt zijn individualiteit weg, door een eenvoudige strategie – door erop aan te dringen dat het een kind is, het weet helemaal niets. De ouders moeten beslissen, en het kind moet absoluut gehoorzaam zijn. Het gehoorzame kind is het gerespecteerde kind.

Maar dit impliceert zoveel dat je het compleet vernietigt. Hij zal oud worden, maar zal niet opgroeien. Hij zal ouder worden, maar er zal geen bloei zijn en er zullen geen vruchten zijn. Hij zal leven, maar zijn leven zal geen dans zijn, zal geen lied zijn, zal geen blijheid zijn. Je hebt de fundamentele mogelijkheid vernietigd voor alles wat een mens individueel, authentiek, oprecht maakt, hem een zekere integriteit geeft.

In mijn kindertijd... er waren veel kinderen in mijn familie. Ik had zelf tien broers en zussen, en dan waren er de kinderen van een oom, en kinderen van een andere oom... en ik zag dit gebeuren: wie gehoorzaam was werd gerespecteerd. Ik moest één ding voor mijn hele leven beslissen – niet alleen voor in mijn familie of mijn jeugd – dat als ik op een of andere manier respect, achtenswaardigheid verlang, dan kan ik niet als een individu opbloeien. Vanaf mijn kindertijd liet ik het idee van het gerespecteerd worden varen.

Ik zei tegen mijn vader: "Ik heb u iets te vertellen."

Hij maakte zich altijd zorgen wanneer ik naar hem toekwam, want hij wist dat er dan iets moeilijks zou komen. Hij zei: "Dit is niet de manier waarop een kind tegen zijn vader spreekt – "Ik heb u iets te vertellen.""

Ik zei: "Het is een verklaring door u aan de hele wereld. Op dit moment is de hele wereld niet beschikbaar voor me; voor mij vertegenwoordigt u de hele wereld. Het is niet een kwestie tussen zoon en vader; het is een kwestie tussen een individu en de collectiviteit, de massa. De verklaring is dat ik het idee van respectabiliteit heb afgewezen, dus vraag nooit iets van me in de naam van respect, anders zal ik juist het tegenovergestelde doen.

Ik kan niet gehoorzaam zijn. Dat betekent niet dat ik altijd ongehoorzaam zal zijn, het betekent eenvoudigweg dat het mijn keus zal zijn om te gehoorzamen of niet te gehoorzamen. U kunt het vragen, maar de beslissing zal van mij zijn. Als ik voel dat mijn intelligentie het ondersteunt, zal ik

het doen; maar het is geen gehoorzaamheid aan u, het is gehoorzaamheid aan mijn eigen intelligentie. Als ik voel dat het niet juist is, ga ik het weigeren. Het spijt me, maar u moet één ding heel goed begrijpen: als ik niet in staat ben om nee te zeggen, is mijn ja zonder betekenis.” En dat is wat gehoorzaamheid doet: het maakt je kreupel – je kunt geen nee zeggen, je moet wel ja zeggen. Maar als een mens niet in staat is om nee te zeggen, is zijn ja gewoon zonder betekenis; hij functioneert als een machine. Je hebt een mens tot een robot gemaakt. Dus ik zei tegen hem, “Dit is mijn verklaring. Of u het er mee eens bent of niet, dat is aan u; maar ik heb besloten, en wat ook de consequenties zijn, ik ga het volgen.”

Het is zo'n wereld... het wordt in deze wereld bijna onmogelijk gemaakt om vrij te blijven, om zelf te denken, om met je eigen bewustzijn te beslissen, om vanuit jouw eigen geweten te handelen. Overall – in de kerk, in de tempel, in de moskee, in de school, in de universiteit, in de familie – overall word je verwacht gehoorzaam te zijn.

Kort geleden nog werd ik gearresteerd in Kreta. Ze lieten me geen aanhoudingsbevel zien en ik zei tegen hen: “Dit is absoluut crimineel.”

Ze zeiden: “We hebben het wel, maar het is in Griekenland.”

En ik zei: “Hebben jullie een ander bevel om het huis te doorzoeken?”

Dat hadden ze niet – ze hadden er nooit aan gedacht.

Ik zei: “Jullie hadden door je bevel toestemming om mij buiten het huis te arresteren; het was jullie niet toegestaan om het huis binnen te gaan. Jullie gingen niet alleen het huis binnen, maar Anando, mijn secretaresse, probeerde jullie te vertellen: ‘Wacht gewoon even! Osho slaapt en ik zal hem gaan wekken. Het zal maar vijf minuten duren.’ Jullie konden niet eens vijf minuten wachten. Jullie gooiden Anando vanaf het portiek, meer dan een meter hoog, naar beneden op de grond – die uit gravel en stenen bestond – en sleepten haar weg en arresteerden haar zonder bevel. En de enige misdaad die ze gedaan had, was jullie te zeggen, ‘Wacht gewoon even. We brengen Osho naar beneden, dan kun je jullie papieren aan hem tonen.’”

Toen John me wakker maakte waren ze reeds begonnen met stenen naar het raam te gooien, naar de deuren, probeerden ze het huis van alle kanten in te breken. Ik hoorde geluiden alsof er bommen werden gegooid. Ze hadden dynamiet bommen, en dreigden het huis op te blazen. Op weg naar het politiebureau stopten ze op een lege, stille plek en gaven me een papier, wat alles beschreef wat er gebeurd was, dat ik het moest tekenen. Ik zei, “Ik zou het graag tekenen, maar het is geen ware beschrijving. Jullie hebben niets vermeld van van het raam breken, de deuren van het huis, se dreiging dat jullie het huis zouden vernietigen met dynamiet. Jullie hebben niets vermeld over Anando, dat jullie haar op de grond hebben gegooid, over de stenen gesleept zonder enig arrestatiebevel voor haar... ik ga het niet tekenen! Jullie willen het verdoezelen. Als ik dat teken, kan ik niet naar de rechtbank gaan want jullie kunnen met dit papier laten zien dat ik reeds getekend heb. Als jullie het precies volgens de feiten maken, en alles zegt zoals het is gebeurd, dan wil ik het wel tekenen.”

Ze begrepen wel dat ik niet iemand ben die je kunt bedreigen, en ze namen het papier weg. En ze hebben me nooit weer gevraagd om het te tekenen, want ze waren niet in de positie om al die dingen te schrijven die ze gedaan hadden; dat zou hun veroordeling geweest zijn. Ze wilden me onmiddellijk per boot naar India sturen, en ik weigerde. Ik zei: “Reizen per boot is niet goed voor me. Ik zal zeeziek worden, en wie zal er de verantwoordelijkheid voor nemen? Dus je moet me een schriftelijk document geven waarin je zegt dat je verantwoordelijk bent voor mijn zeeziekte en de gevolgen ervan.” Ze vergaten alles wat de boot betreft!

Ik zei: “Mijn vliegtuig wacht in Athene. Jullie moeten me met een vliegtuig van hier naar Athene brengen, of jullie moeten toestaan dat mijn vliegtuig hier komt. Ik ben er niet in geïnteresseerd om nog twee weken in zo'n land te leven” – want mijn visa was nog twee weken geldig – “waar regeringsautoriteiten zich op zo'n primitieve, lelijke, onmenselijke manier gedragen.”

Ik zei tegen de politieagent, "Waar de paus ook heengaat, kust hij de grond na de landing. Ik zou beginnen op de grond te spugen, want dat is wat jullie verdienen."

Het commentaar dat hij maakte was wat me aan dit alles herinnerde. Hij zei: "Het schijnt dat vanaf uw vroegste jeugd, niemand u gedisciplineerd heeft in gehoorzaamheid."

Ik zei: "Dat is juist, dat is een absoluut juiste observatie. Ik ben niet tegen gehoorzaamheid, ik ben niet ongehoorzaam, maar ik wens mijn leven op mijn eigen manier te beslissen. Ik wens niet de bemoeienis van iemand anders, en ik wens me ook niet met andermans leven te bemoeien."

De mens kan pas echt mens zijn als dit een geaccepteerde regel wordt. Maar tot nu toe is het de geaccepteerde regel geweest om iemand op zo'n manier te vernietigen dat hij zijn hele leven slaafs blijft, onderworpen aan elke soort autoriteit, zijn wortels zo af te snijden dat hij niet genoeg pit heeft om voor vrijheid te vechten, te vechten voor individualiteit, te vechten voor wat dan ook. Dan zal hij slechts een klein stukje leven hebben, wat hem in staat stelt te overleven tot de dood hem van deze slavernij verlost wat we als leven hebben geaccepteerd. Kinderen zijn slaven van hun ouders; vrouwen zijn slaven, echtgenoten zijn slaven, oude mensen worden slaven van de jonge mensen die al de macht hebben. Als je om je heen kijkt, leeft iedereen in slavernij, en verbergen de wonden achter mooie woorden.

Dus die tekening van jou, van een bloem met mooie blaadjes en een lichtaura, maar met erg zwakke wortels... jij voelde dat het jou beschreef: het beschrijft alle mensen.

De wortels kunnen alleen sterk zijn als we stoppen met wat we tot nu toe gedaan hebben, en juist het tegenovergestelde gaan doen. Elk kind zou een kans gegeven moeten worden om na te denken. We zouden hem moeten helpen zijn intelligentie te scherpen. We moeten hem helpen door hem situaties en gelegenheden te bieden waar hij zelf zal moeten beslissen. We zouden ervoor moeten zorgen dat niemand gedwongen wordt gehoorzaam te zijn, en iedereen de schoonheid en de grootsheid van vrijheid wordt geleerd. Dan zullen de wortels sterk zijn. Maar zelfs jullie God heeft de wortels van zijn eigen kinderen afgesneden omdat ze niet gehoorzaam waren. Hun ongehoorzaamheid werd de grootste zonde, zo'n grote zonde dat honderden generaties voorbij zijn gegaan, maar de zonde is gebleven. Jij hebt hem niet begaan, maar jij komt in de lijn van honderden generaties. Iemand was in het begin God ongehoorzaam, en God is zo woedend dat niet alleen Adam en Eva gestraft moesten worden, maar al hun toekomstige generaties, voor eeuwig.

Dit zijn religies die mensen hebben laten leven zonder enige bloei en zonder enige geurigheid, anders heeft elk individu de capaciteit om een Socrates te zijn, een Pythagoras te zijn, een Heraclitus te zijn, een Gautama Boeddha te zijn, een Chang Tzu te zijn. Elk individu heeft potentieel, maar het potentieel krijgt niet genoeg voeding. Het blijft potentieel... en de mens sterft, maar het potentieel wordt nooit actualiteit.

Mijn hele inspanning en benadering is om elk individu de gelegenheid te geven zijn potentieel te ontwikkelen, wat het ook is. Niemand mag hem van zijn levensrichting afleiden – niemand heeft het recht om dat te doen. En dan kunnen we een wereld hebben die werkelijk een tuin van mensen is. Op dit moment leven we in een hel.